

zorgvuldig de mogelijkheid van restauratie onderzocht. Ir. Van der Heyden kwam met een plan om alsnog een fundering aan te brengen door palen te pulsen aan de binnenzijde van voor- en achtergevel, waarna er over deze palen betonnen balken zouden kunnen worden gelegd, die het geheel zouden moeten dragen. Dit bleek een uiterst kostbare operatie, waarbij men bovendien niet wist wat zich nog aan verdere schade zou openbaren. Men besloot dan ook naar een andere oplossing te zoeken³⁹).

Als een *deus ex machina* werd die oplossing aangedragen door de expansiedrift van het Sint Franciscus Gasthuis, waarvan het terrein de Fundatie geheel omringde. Het bestuur van St. Franciscus was geïnteresseerd in de aankoop van de Fundatie omdat dat een geplande uitbreiding aanzienlijk zou vergemakkelijken. Het lijkt niet waarschijnlijk dat de regenten hier onmiddellijk erg warm voor liepen. De Fundatie was immers al bijna een eeuw aan de Schiekade gevestigd en de tradities die in die tijd waren gegroeid, werden zorgvuldig gekoesterd. Het voorstel om te verhuizen moet het College van Regenten dan ook in eerste instantie welhaast als een belediging in de oren hebben geklonken.

Nadat echter bleek dat de restauratie minimaal f 300.000,00 zou gaan kosten, besloot men in januari 1956 de boekhouder, notaris mr. C.D. Tukker, opdracht te geven om nogmaals contact op te nemen met het Sint Franciscus Gasthuis⁴⁰). In februari 1956 rapporteerde hij:

‘Zojuist ontvang ik van Mr. Middendorf het telefonisch bericht dat St. Franciscus bereid is het gevraagde bedrag van f 325.000,00 voor Kuijl’s Fundatie te betalen. Verder deelde Middendorf mij mede dat St. Franciscus eigenares is van huize Vredenoord aan de ’s-Gravenweg 107 alhier, waar thans is gevestigd een tehuis van de R.K. meisjesbescherming.’ Uit het verdere verloop van de brief blijkt dat St. Franciscus dit terrein wel zou willen verkopen aan Kuijl’s Fundatie voor een prijs van f 200.000,00⁴¹). Over de ligging van dit terrein waren de regenten onmiddellijk enthousiast. Minder enthousiast was men echter over de prijs en men vroeg zich af of het niet mogelijk zou zijn, om, gezien de grootte van het terrein (ca. 18.000 m²), een gedeelte te verkopen aan de aangrenzende eigenaren⁴²). Men vond het uiterst moeilijk om de knoop door te hakken, temeer omdat mr. W. Suermondt zijn mederegenten bij voortduring waarschuwde voor de financiële moeilijkheden waarin Kuijl’s Fundatie zijns inziens zou geraken bij eventuele nieuwbouw. In tal van brieven rekende hij het steeds weer voor: Aan hy-